

Antwoorden op vragen van VVD en D66 bij het verslag voortgang huisvesting statushouders tweede helft 2012, agendapunt 8.3 van WMC van 19 maart, dat opnieuw voor de volgende vergadering van 27 mei is geagendeerd.

Voorafgaand aan de antwoorden op de gestelde vragen van de commissieleden wil ik u er graag op wijzen dat de rol van de provincie in deze vooral de rol is van toezichthouder op afstand zoals we die ook hebben voor de archieffunctie en voor de gemeentefinanciën. Op deze terreinen maken we als provincie geen beleid en hebben we geen uitvoerende rol. Voor de statushouders is de rol van de provincie opgeschoven: we zijn meer op afstand gekomen en daarmee meer in de rol van pure toezichthouder. We zien toe op het uitvoeren van een wettelijke taak. Dit is vooral technisch/juridisch van aard en niet inhoudelijk of politiek.

Antwoorden op vragen van de VVD

1. Is het correct dat de meeste statushouders na plaatsing proberen naar de VS en het VK proberen te emigreren? Om welk percentage gaat het dan? Welk percentage heeft na 1 jaar verblijf werk? Welk percentage komt in gesubsidieerde huurwoningen terecht?

Voor cijfers hierover verwijzen we naar de IND. Informatief is nog het jaarlijkse rapport "Vluchtelingen in getal" van Vluchtelingenwerk dat is in te zien via www.vluchtelingenwerk.nl.

2. Hoe kan stad Utrecht ondanks de lange wachtlijst aan de opgaf voldoen? Is het correct dat statushouders sterke voorkeur voor plaatsing in grote steden hebben? Is het correct dat 57% van de huishoudens in gesubsidieerde huurwoningen éénpersoonshuishoudens zijn?

Het voldoen aan de taakstelling is een wettelijke plicht die losstaat van de wachtlijst. De wettelijk plicht gaat voor de wachtlijst.

Grote steden oefenen op een deel van de statushouders inderdaad een grotere aantrekkingskracht uit dan dorpen, maar dat is volgens het COA geen algemeen gegeven. We hebben als provincie Utrecht geen zicht op het percentage eenpersoonshuishoudens in gesubsidieerde woningen. Voor algemene informatie hierover verwijzen we u naar de zorgatlas: www.zorgatlas.nl.

3. Is het correct dat leegstand van gesubsidieerde huurwoningen voorkomt in de gemeenten als Hilversum, Lelystad en Tiel?

We worden als provincie geacht toezicht te houden op het voldoen aan door het rijk opgelegde taakstelling van Utrechtse gemeenten. Of er sprake is van leegstand van huurwoningen in andere provincies is voor ons daartoe niet relevant.

4. Is het correct dat er geen juridische belemmering is die plaatsingen van toegewezenen in gemeenten die te weinig gesubsidieerde huurwoningen hebben in gemeenten die dat wel hebben, bij overeenstemming, zou verhinderen? Is het correct dan het COA de provincies Noord-Holland, Utrecht en Flevoland als 1 regio behandeld? Is het correct dat plaatsingen tussen gemeenten in verschillende provincies al zijn voorgekomen?

Gemeenten kunnen onderling afspraken maken over het gezamenlijk realiseren van de taakstelling.

Het Rijk gaat uit van een taakstelling per provincie. COA heeft om uitvoertechnische redenen het land verdeeld in vijf regio's, dat staat los van de taakstelling.

Ja, het is correct dat plaatsing tussen gemeenten van verschillende provincies is voorgekomen. Maar het gaat dan veelal om maatwerk in specifieke probleemgevallen.

Antwoorden op vragen van D66

1. De voortgang in de huisvesting van de vergunninghouders ziet er goed uit. Er staat wel een zorgwekkend punt: "Een structureel punt blijft de onevenwichtigheid tussen vraag en aanbod van woningen. De groep reguliere vergunninghouders bestaat voor het overgrote deel uit alleenstaanden. Dit geeft steeds meer problemen bij de huisvesting van alleenstaanden, aangezien vrijwel uitsluitend eensgezinswoningen beschikbaar worden gesteld." Het is natuurlijk zonde om alleenstaanden in eensgezinswoningen te huisvesten, ook al omdat die relatief duur zijn en statushouders waarschijnlijk niet tot de hoogste inkomensgroepen behoren. Is daar wat aan te doen?

De spanning op de huizenmarkt is evident, daar heeft iedere woningzoekende mee te maken. Eensgezinswoningen hebben voor gemeenten als voordeel dat er in één keer meerdere vergunninghouders kunnen worden geplaatst en daarmee de taakstelling van het Rijk makkelijker wordt gehaald. De huisvesting van alleenstaanden is ook daarom minder geliefd. Dat laat onverlet dat er in het algemeen een toename is van éénpersoonshuishoudens in Nederland. Het is aan de betrokken partners, gemeenten, vluchtelingenorganisaties, COA en woningcorporaties om in samenwerking creatieve oplossingen te vinden voor dit vraagstuk. Op 15 april jongstleden organiseerde de provincie i.s.m. het ministerie van Veiligheid en Justitie en het COA een bijeenkomst voor alle Utrechtse gemeenten (en vluchtelingenorganisaties en woningbouwcorporaties) om hun netwerk te versterken zodat onder meer dit vraagstuk in de huisvesting van vergunninghouders in gezamenlijkheid kan worden aangepakt.

2. Hoe komt de verdeling van de vergunninghouders over de gemeentes eigenlijk tot stand? Is dat naar rato van inwonertal, of zit er een andere/logischer verdeling achter, bijvoorbeeld aantal beschikbare sociale huurwoningen? Speelt het aantal beschikbare sociale huurwoningen überhaupt een rol?

De taakstelling gaat naar rato van inwonertal, dit is een neutraal criterium. Het aantal beschikbare sociale huurwoningen speelt hierbij dus geen rol. Aan de opvang van vergunninghouders zijn kosten verbonden, via de rato van inwonertal worden deze kosten zo gelijk mogelijk verdeeld over de gemeenten.

Hier is niet zo dat gemeenten met veel sociale huurwoningen beter in staat zijn om vergunninghouders te huisvesten. De druk op woningen is overal hoog, sociale huurwoningen staan nauwelijks leeg.

3. Moet iedere gemeente zijn toegewezen vergunninghouders persé binnen zijn eigen gemeente huisvesten, of mag een gemeente ook afspraken met andere gemeenten daarover maken?

De taakstelling geldt in principe voor de gemeente, maar onderling afspraken maken is toegestaan zolang de totale taakstelling maar gehaald wordt en de afspraken worden gemeld aan de toezichthouder (de provincie). In de praktijk wordt er steeds meer samengewerkt, ook op het personele vlak. De gemeenten Woerden, Oudewater en Montfoort hebben bijvoorbeeld afspraken gemaakt over het gezamenlijk halen van de taakstelling.

4. Welke bevoegdheden heeft de provincie eigenlijk in het kader van de Huisvestingswet/Wet revitalisering generiek toezicht om het juiste huis bij de juiste vergunninghouder te (laten) zoeken?

De provincie heeft een toezichthoudende rol op afstand en heeft hiertoe geen bevoegdheden, behalve in geval van taakverwaarlozing. Dat betekent dat als een gemeente de taakstelling niet haalt en daar te weinig inspanningen voor verricht, de provincie na een juridische procedure de taak van de gemeente overneemt tot de taakstelling is gehaald. De gemeente moet alle kosten hiervan vergoeden. In de praktijk is dit nog niet voorgekomen. Wel is de procedure hiervoor bij een aantal gemeenten opgestart maar bij een verbeterde situatie weer afgebroken zoals u in de halfjaarrapportages hebt kunnen lezen. Met de andere provincies, COA en betrokken ministeries wordt regelmatig overlegd over de gang van zaken in de praktijk. Knelpunten worden daar besproken en zo mogelijk opgelost. Ervaringen met de nieuwe procedure worden uitgewisseld en teruggekoppeld aan het Rijk.

5. Kan de provincie bijvoorbeeld voor elkaar krijgen dat een alleenstaande asielzoeker uit Utrechtse Heuvelrug in een net vrijgekomen tweekamerappartement in Zeist komt, en dat een gezin uit Zeist in een vrijgekomen vierkamerwoning met tuin in Utrechtse Heuvelrug terecht kan, zodat iedereen woonruimte krijgt die optimaal bij zijn gezinsomvang en/of inkomen past?

De provincie kan hier niet voor zorgen want de provincie is slechts toezichthouder en staat op afstand (wet RGT). Zoals eerder gesteld is er wel flexibiliteit en door een goede samenwerking kan een dergelijke mogelijkheid wel degelijk worden benut. In de provincie Utrecht is een regievoerder van COA werkzaam die goed op de hoogte is van de situatie in de verschillende gemeenten. Daardoor gaat de afstemming al steeds beter. Gemeenten kunnen ook zelf initiatief nemen om af te stemmen en samen te werken. Dat gebeurt steeds meer.